

Arrest

nr. 298 769 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. WALDMANN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 14 juni 2021, diende op 15 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 april 2017 en op 10 januari 2019 werden verzoekers vingerafdrukken geregistreerd in respectievelijk Italië en Frankrijk (Eurodac). Op 25 november 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Italië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 26 mei 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 30 mei 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/06/2021

Overdracht CGVS: 03/02/2022

U werd in het Engels gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 16 februari 2023 van 13u07 tot 16u37. Uw advocaat, meester NSIMBA-MASIYA, Kenny loco meester WALDMANN, Jonathan was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Igbo-etnie te behoren en het christelijke geloof aan te hangen. U werd geboren op [...] november 1992 in Benin City. U woonde in Benin City bij uw moeder samen met uw broers en zussen. In 2011 verhuisde u naar het dorp van uw vader, Umueze Amauburu/Ubomiri in Imo State. Hier werkte u als visser. In januari of februari 2016 ging u met een vriend, die de zoon was van de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri, na de zondagsmis naar de rivier om te vissen. Terwijl u uw net aan het klaarmaken was, hoorde u plots een vrouw roepen wat verderop. U ging kijken en zag dat uw vriend aan het verdrinken was. U en een aantal anderen sprongen in de rivier en haalden hem eruit. Hoewel jullie hem nog probeerden te redden, bleek alle hulp reeds te laat. Uw vriend overleed. De omstaanders aan de rivier besloten dat u verantwoordelijk was voor de dood van uw vriend en begonnen u te slaan, ze namen u gevangen en brachten u naar de koning. Deze sloot u vervolgens op in een multiplex-kooi. U slaagde er echter in om uit te breken en u vluchtte naar het huis van uw vader. Deze had reeds vernomen wat er was gebeurd toen u het hem probeerde uit te leggen. Plots hoorden jullie mensen komen. U verstopte zich in het plafond en zag hoe mannen van de koning uw vader sloegen en meenamen. U besloot te vluchten naar Benin City, bij uw moeder. Terwijl u daar verbleef kregen jullie telefoon van de broer van uw vader die vertelde dat uw vader al enkele dagen vermist was. U besloot om met uw moeder te gaan kijken in het huis van uw vader, maar jullie vonden niets. Vervolgens besloten jullie om naar de politie in de dichtstbijzijnde gemeenschap te gaan en daar aangifte te doen. U vertelde de politie alles wat er gebeurde. Na een tijdje belde de politie u op om te zeggen dat er een lijk was gevonden in de bossen. Ze vroegen u of u het kon identificeren. U stelde dat het inderdaad het lijk van uw vader was. Toen de begrafenis van uw vader gaande was hoorde u dat de mannen van de koning op zoek waren naar u. Met de hulp van uw moeder slaagde u erin om het land te ontvluchten. U reisde via Niger en Libië naar Italië. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in op 12 april 2017. U reisde later door naar Frankrijk waar u op 10 januari 2019 een VIB indiende. In maart 2019 keerde u terug naar Italië. Hier bleef u tot juni 2021. Op 14 juni 2021 reisde u naar België. Op 15 juni 2021 diende u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

U legde ter ondersteuning van uw VIB volgende documenten neer: een handgeschreven verzoek om vrijgaven van het lichaam van uw vader, een affidavit dat met dit verzoek gepaard ging en een uitzettingsbevel voor Italië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vervolging vreest door Eze Emma St. George Eke, de koning van uw vader zijn gemeenschap Umueze Amauburu/Ubomiri die u verantwoordelijk houdt voor de dood van zijn zoon.

Het is echter zo dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met Eze Emma St. George Eke, de koning van uw vader zijn gemeenschap Umueze Amauburu/Ubomiri.

Zo bleken uw verklaringen betreffende uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri, de plaats waar de oorsprong van uw problemen ligt, allerminst overtuigend.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Nigeria in Benin City had gewoond, maar dat u na uw lagere school ook af en toe naar uw vader in Ebu state ging om uw vader te zien. Na enkele maanden keerde u altijd terug naar Benin (verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS vertelde u initieel dat u na uw lagere school naar het gebied van uw vader verhuisde om daar uw job te doen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Gevraagd hoe oud u ongeveer was, stelde u dat u 12 of 13 jaar oud was (NPO, p. 9). Niet veel later tijdens het onderhoud werd u echter gevraagd wanneer u precies in Umueze woonde, waarop u plots stelde dat u daar was van 2011 tot 2016 – toen u reeds 19 jaar oud was dus (NPO, p. 9). Het feit dat u niet eens op eenduidige wijze kon zeggen in welke periode u precies in Umueze Amauburu/Ubomiri verbleef, roept dan ook meteen vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verblijf daar. De geloofwaardigheid van uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri wordt verder ondermijnd door het feit dat u eigenlijk niet kon weergeven wat de naam van de gemeenschap van uw vader was of waar deze precies lag. Zo werd u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat de naam van de gemeenschap was. U antwoordde initieel “Umeze Amogo. Ubomiri” (NPO, p. 7). De dossierbehandelaar vroeg u om het neer te schrijven, waarop u stelde dat u dit niet kon. Gevraagd om het te spellen antwoordde u: “ubu... u-mo-be iets. iets als dit” (NPO, p. 9) om vervolgens “Yubor” neer te schrijven (zie administratief dossier). U wees de dossierbehandelaar er vervolgens op dat als hij zou kijken op het document dat u hem eerder tijdens het onderhoud had gegeven, dat hij ook de gemeenschap zou kunnen zien. U voegde hieraan toe dat het al lang geleden was en dat veel dingen reeds van uw geest waren verdwenen (NPO, p. 7). Deze uitleg waarom u de naam niet kon neerschrijven en verwees naar de documenten die u voorlegde – namelijk omdat het al lang geleden was – kan niet als afdoende verklaring worden aangenomen. Op zich is het al zeer frappant dat u niet op spontane wijze de naam van de gemeenschap zou kunnen verschaffen waar u – afhankelijk van uw verklaringen – 5 tot 10 jaar woonde. Gezien de oorsprong van uw problemen hier bovendien liggen en deze plaats dus een essentieel element is binnen uw asielrelaas mag er op zijn minst verwacht worden dat u de naam ervan zou kunnen spellen of neerschrijven. Het feit dat dit niet het geval was en dat u hiervoor moest verwijzen naar de documenten die u neerlegde - waar er overigens twee verschillende schrijfwijzen worden gegeven voor de gemeenschap - ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri. In deze context wordt bovendien opgemerkt dat u niet kon verduidelijken waar deze gemeenschap nu eigenlijk lag. Zoals eerder vermeld noemde u het bij de DVZ nog Ebu State (zie boven). Wanneer de dossierbehandelaar u tijdens het persoonlijke onderhoud echter vroeg waar deze gemeenschap precies lag, antwoordde u dat het in Owerri, een stad lag. Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg in welke staat het lag, antwoordde u nietszeggend: “amobo, umeze amobo, LGA, gemeenschap” (NPO, p. 9). Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg in welke staat de gemeenschap lag en nu zelf voorbeelden aanreikte zoals Lagos State, Edo State, Rivers state, ontweek u de vraag en stelde u dat het gewoon een gemeenschap is (NPO, p. 9). Nogmaals gevraagd in welke staat deze gemeenschap lag, antwoordde u dat de staat Owerri was. De dossierbehandelaar wees u er op dat Owerri - zoals Benin City in Edo state - een stad in een bepaalde staat is, waarop u stelde dat Owerri een local government en een staat op zichzelf was. Het is maar wanneer de dossierbehandelaar zelf vroeg of u Imo State kende – waar Owerri ligt – dat u stelde dat u daar vandaan kwam (NPO, p. 9). Later werd bovendien nogmaals gevraagd in welke local government area (=LGA) uw gemeenschap lag en u stelde dat het in Owerri LGA lag, terwijl het eigenlijk in Mbaitoli LGA ligt (zie administratief dossier). Het feit dat u, ondanks duidelijke voorbeelden en vragen van de dossierbehandelaar, niet spontaan kon aangeven in welke staat Umueze Amauburu/Ubomiri lag, noch dat u correct kon aangeven in welke LGA de gemeenschap lag, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri dan ook nog verder. Dit frappeert bovendien des te meer gezien u in uw handgeschreven “application for withdrawal” die u voorlegde wel in staat bleek om zowel LGA als staat correct aan te geven. Er kan immers niet worden ingezien waarom u voorheen wel op de hoogte was van de administratieve indeling van uw gemeenschap, maar nu plots niet meer.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri, wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u in Umueze Amauburu/Ubomiri zou gekend hebben met de koning Eze Emma St. George Eke bij voorbaat op fundamentele wijze ondermijnd. Immers kan er geen sprake zijn van deze problemen met de koning indien u niet in zijn gemeenschap verbleef.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien verder ondermijnd door uw gebrek aan kennis over de twee protagonisten binnen uw asielrelaas.

Immers wist u noch de naam van de zoon van de koning - wiens dood aan de basis lag van uw vervolging – noch de naam van de koning zelf – uw primaire vervolger.

Zo werd u verschillende keren tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat de naam van de zoon van de koning was, waarop u antwoordde dat u zijn naam was vergeten en dat u het zich niet kon herinneren omdat het al lang geleden was (NPO, pp. 8, 15, 21). Deze verklaring blijkt echter niet overtuigend. Immers, gezien de immense impact van de dood van deze zoon van de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri op uw leven – namelijk als directe aanleiding voor uw vervolging door diezelfde koning, de dood van uw vader, uw vlucht uit én uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria - mag er op zijn minst verwacht worden dat u zijn naam zou kunnen geven. Het feit dat u dit niet kon ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook bij voorbaat op fundamentele wijze.

Bovendien bleek u ook niet in staat om de naam van de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri te geven. Zo werd dit u gevraagd tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS en antwoordde u vaagweg: “de naam van de koning is Eke iets” (NPO, p. 7). Gevraagd om het neer te schrijven stelde u dat u dit niet kon, maar verklaarde u dat zijn naam op het document stond dat u eerder tijdens het onderhoud neerlegde. De dossierbehandelaar volhardde en vroeg verdere info over de koning zijn naam, waarop u stelde dat het ging om “his royal Highness Eze Eke (NPO, p. 7)”. Wanneer u later tijdens het onderhoud nogmaals werd gevraagd wat de naam van de koning was, stelde u dat u de naam vergeten was, maar dat het wel op de documenten zou moeten staan die u neerlegde. Er mag nochtans verwacht worden dat u in staat zou zijn om spontaan de naam te noemen van uw primaire vervolger – die bovendien de koning van de gemeenschap was waar u sinds 2011 tot 2016 woonde. Het feit dat u hiervoor steeds naar een document moest verwijzen, lijkt dan ook aan te geven dat u eigenlijk niet wist wie uw vervolger was. Temeer gezien de koning in geen van de documenten die u voorlegde wordt vermeld. Toen de dossierbehandelaar u er op wees dat de naam niet op het dossier stond, antwoordde u dat zijn naam op het document stond. U volhardde en stelde dat dit er wel zou moeten staan (NPO, p. 16). Toen u vervolgens door de dossierbehandelaar werd gevraagd wie Emma St. George was – wat volgens informatie waarover het CGVS beschikt, de traditionele heerser van Ubomiri zou moeten zijn (zie administratief dossier) – antwoordde u eerst vragend, om dan gissend te stellen dat dit misschien de koning zijn naam was (NPO, p. 18). Uit bovenstaande mag het dan ook duidelijk zijn dat u niet wist wie nu eigenlijk de man was die u wilde vervolgen – nochtans wel de koning van de gemeenschap van uw vader waar u 5 tot 10 jaar lang verbleef. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook nog verder.

Het feit dat u de namen van de twee protagonisten in uw asielrelaas – de zoon van de koning wiens dood aan de basis lag van uw vervolging en koning zelf die uw primaire vervolger was/is – niet eens kende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Verder wordt nog gewezen op het feit dat het gedrag dat u tentoonspreidde compleet onverenigbaar bleek met wat er verwacht kan worden van iemand in uw situatie.

Immers kan verwacht worden van iemand die verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van de zoon van de koning van zijn gemeenschap en omwille van deze reden zal vervolgd worden door diezelfde koning, dat deze poogt deze situatie te ontvluchten wanneer deze hier de mogelijkheid toe heeft. U ging echter – nota bene nadat u ternauwernood was kunnen ontsnappen van de koning die u had gevangengenomen en zou vermoorden – gewoonweg terug naar het huis van uw vader in Umueze Amauburu/Ubomiri en bleef daar overnachten, ondanks het feit dat u wist dat ze u zochten (NPO, p. 6) en dat u een onderkomen had in Benin City bij uw moeder. Er kan niet worden ingezien waarom u niet meteen naar het huis van uw moeder in Benin City reisde – zeker gezien u tijdens het onderhoud bovendien expliciet verklaarde dat de koning uw moeder niet kende en haar niet kon traceren (NPO, p. 22). Het feit dat u zich nog een nacht verstopte bij uw vader, mag dan ook op zijn minst frappant genoemd worden en geeft een gebrek aan urgentie weer. Nog verbazender is echter het feit dat u besloot om persoonlijk terug te keren naar Umueze Amauburu/Ubomiri (NPO, p. 20). Immers indien u daadwerkelijk reeds was opgesloten door de koning van dit gebied omdat hij u verantwoordelijk hield voor de dood van zijn zoon en hij u omwille van deze reden wilde vermoorden én u bovendien met uw eigen ogen had gezien wat er gebeurde met uw vader, kan er niet worden ingezien waarom u persoonlijk naar uw vader zijn huis in Umueze Amauburu/ Ubomiri terugkeerde op zoek naar uw vader.

Het feit dat u het risico nam om naar uw vader zijn huis terug te keren in de gemeenschap waar uw leven in gevaar was om uw vader te zoeken - ondanks het feit dat u met eigen ogen had gezien dat uw vader werd geslagen en meegenomen - is compleet onverenigbaar met de door u beweerde vrees voor vervolging door de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri. Temeer gezien u in de buurt van Umueze Amauburu/Ubomiri bleef om aangifte te doen bij de politie, het lijk van uw vader uit het mortuarium te halen en hem te begraven (NPO, pp. 6-8). Het gebrek aan urgentie dat u vertoonde door pas uit Umueze Amauburu/Ubomiri te vertrekken op de dag van de begrafenis van uw vader - nadat de beste vriend van uw vader u had gewaarschuwd (NPO, p. 20) – valt eveneens op geen enkele manier te verenigen met de door uw beweerde vrees voor vervolging door de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat uw verklaringen over het gedrag dat u tentoonspreidde – het feit dat u niet meteen wegluchtte uit Umueze Amauburu/Ubomiri nadat u wist te ontsnappen van koning Eze Emma St. George Eke, het feit dat u nog terugkeerde naar Umueze Amauburu/Ubomiri en het gebrek aan urgentie die u vertoonde om hier weer te vertrekken – de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder onderuit halen.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vervolging vreest door koning Eze Emma St. George Eke van uw vader zijn gemeenschap Umueze Amauburu/Ubomiri omdat deze u verantwoordelijk houdt voor de dood van zijn zoon.

Wat betreft de documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw VIB kunnen enkele zaken worden opgemerkt. Aangaande het handgeschreven verzoek om vrijgave van het lichaam van uw vader en de affidavit van de rechtbank van Imo State wordt vooreerst opgemerkt dat deze documenten hoogstens kunnen aantonen dat uw vader zijn lichaam werd gevonden in een bos door de politie van Ogbaku. Ze kunnen dan ook geen dienst doen als bewijs voor de bewering dat uw vader ontvoerd en vermoord zou zijn door de mannen van koning Eze Emma St. George Eke. Verder wordt hierover opgemerkt dat u doorheen het persoonlijke onderhoud verschillende incorrecte verklaringen aflegde over de precieze inhoud van de documenten (NPO, pp. 7, 16-17). Zo stelde u meermaals dat de naam van de koning Eze Emma St. George Eke op het document stond, terwijl dit niet het geval was, en haalde u initieel aan dat er op de documenten te lezen viel dat de politie ook op de hoogte was van het feit dat uw vader werd ontvoerd en vermoord, wat ook niet het geval was. Het feit dat u niet eens wist wat er in de documenten stond, getuigt bovendien van desinteresse in uw zaak en is dan ook verder nefast voor de geloofwaardigheid van iemand die daadwerkelijk meemaakte wat u beweerde meegemaakt te hebben. Verder wordt nog opgemerkt dat een document, om bewijskrachtig te zijn een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Bovendien is het zo dat deze documenten kopieën zijn en bijgevolg gemakkelijk te fabriceren documenten zijn.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van Italië wordt er op gewezen dat dit louter betrekking heeft op uw verblijfsrecht in Italië en dan ook geen invloed heeft op de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veelhoevers en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer.

Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State en Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State en Imo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 27/02/2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief redelijkheids-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht."

Na een theoretische uiteenzetting van deze bepalingen licht verzoeker toe als volgt:

"Toekenning van de vluchtelingenstatus

11. De gronden voor weigering van de vluchtelingenstatus door de tegenpartij kunnen als volgt worden samengevat:

- De verklaringen betreffende het verblijf van verzoekende partij in Umueze Amauburu/Ubomiri, de plaats waar de oorsprong van haar problemen ligt, allerminst overtuigend.*
- Hieruit volgt dat het asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn.*
- Het gedrag van de verzoekende partij zou niet gepast zijn voor de situatie en de reacties zouden niet typisch zijn.*

6.2.1. Betwisting van de verklaringen betreffende het verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri

12. Het feit dat de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri als "allermist overtuigend" worden beschreven, impliceert niet automatisch dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Het is belangrijk om op te merken dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas een complexe kwestie is, die zorgvuldige overweging en evaluatie vereist.

6.2.1.1. Getuigenis van traumatische gebeurtenissen

13. De verzoekende partij heeft gedetailleerd verslag gedaan van de traumatische gebeurtenissen die plaatsvonden in Umueze Amauburu/Ubomiri, wat duidt op haar persoonlijke ervaringen en betrokkenheid bij de situatie. Hoewel de verzoekende partij mogelijk moeite had om haar verhaal coherent en overtuigend te presenteren, kan dit worden toegeschreven aan de traumatische aard van de gebeurtenissen die ze heeft meegemaakt. Het is bekend dat slachtoffers van geweld en vervolging vaak moeite hebben om gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen als gevolg van de psychologische impact van dergelijke ervaringen.

6.2.1.2. Culturele en taalkundige verschillen

14. Het is belangrijk om rekening te houden met eventuele culturele en taalkundige verschillen tussen de verzoekende partij en de beoordelende partij. De verzoekende partij kan afkomstig zijn uit een andere culturele achtergrond waarin verschillende gedragsnormen en reacties op bepaalde situaties gelden. Wat door de beoordelende partij als "niet gepast" wordt beschouwd, kan binnen de culturele context van de verzoekende partij volkomen begrijpelijk en acceptabel zijn.

6.2.2. De geloofwaardigheid van het asielrelaas

15. Het feit dat de verklaringen betreffende het verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri niet als overtuigend worden beschouwd, betekent niet automatisch dat het gehele asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is. Het is van cruciaal belang om het asielrelaas als geheel te beoordelen, rekening houdend met alle relevante omstandigheden en bewijsstukken.

6.2.2.1. Ondersteunende bewijsstukken

16. Naast de verklaringen van de verzoekende partij zelf, moeten andere bewijsstukken en getuigenissen in overweging worden genomen om de geloofwaardigheid van het asielrelaas vast te stellen. Het is mogelijk dat er documenten, medische rapporten, getuigenverklaringen of andere bewijsstukken beschikbaar zijn die het verhaal van de verzoekende partij ondersteunen. Het ontbreken van overtuigend bewijs betreffende het verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri betekent niet automatisch dat er geen ander ondersteunend bewijs bestaat dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas kan bevestigen.

6.2.2.2. Psychologische evaluatie

17. Het kan nuttig zijn om een grondige psychologische evaluatie uit te voeren om de emotionele en psychologische impact van de traumatische gebeurtenissen op de verzoekende partij vast te stellen. Een dergelijke evaluatie kan belangrijke inzichten bieden in de consistentie van haar verklaringen en haar reacties op de gebeurtenissen. Het is bekend dat slachtoffers van geweld en vervolging vaak te maken hebben met posttraumatische stressstoornis (PTSS) of andere psychologische aandoeningen, wat van invloed kan zijn op hun vermogen om gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen.

6.2.2.3. Expertise en ervaring van de beoordelende partij

18. Het is belangrijk om de expertise en ervaring van de beoordelende partij in overweging te nemen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het is mogelijk dat bepaalde aspecten van de verklaringen betreffende het verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri niet direct overtuigend lijken voor de beoordelende partij, maar dat dit kan worden verklaard door een gebrek aan diepgaande kennis van de specifieke context, cultuur of politieke situatie in dat gebied. Het raadplegen van experts op het gebied van de regio of het land van herkomst kan waardevolle inzichten bieden.

6.2.3. Alternatieve verklaringen

19. Het feit dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de verzoekende partij niet als typisch worden beschouwd, betekent niet noodzakelijkerwijs dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Het is belangrijk om alternatieve verklaringen en mogelijke redenen voor haar gedrag te overwegen.

6.2.3.1. Psychologische impact en trauma

20. De verzoekende partij kan mogelijk lijden aan psychologische trauma's als gevolg van de gebeurtenissen in Umueze Amauburu/Ubomiri. Traumatische ervaringen kunnen verschillende reacties teweegbrengen, waaronder ongebruikelijk gedrag, verwardheid en inconsistentie in verklaringen.

6.2.3.2. Angst voor repercussies

21. Het is ook mogelijk dat de verzoekende partij angst heeft voor mogelijke repercussies vanwege haar eerdere ervaringen. Vrees voor wraak of verdere vervolging kan haar gedrag beïnvloeden en verklaren waarom haar reacties mogelijk niet als typisch worden beschouwd. In een dergelijke situatie is het begrijpelijk dat ze voorzichtig is met het verstrekken van gedetailleerde informatie of het tonen van emoties.

6.2.4. Conclusie:

Het feit dat de verklaringen betreffende het verblijf van de verzoekende partij in Umueze Amauburu/Ubomiri als "allermist overtuigend" worden beschouwd, rechtvaardigt niet automatisch de conclusie dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Het is van cruciaal belang om alle relevante omstandigheden, zoals traumatische ervaringen, culturele verschillen en mogelijke alternatieve verklaringen, in overweging te nemen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van haar asielverzoek.

6.3. Toekenning van de subsidiaire bescherming

22. De verwerende partij schrijft in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij de onveiligheid in haar land van herkomst vreest.

23. De verzoekende partij kaart aan dat er geen staat veilig is in Nigeria. De Britse regering kaart de onveiligheid – die in stijgende lijn gaat – over het hele land aan. In 2022, observeert Groot-Brittannië een toename van het terrorisme, van aanslagen, terroristische en criminele ontvoeringen, van groeperingen die het op een gewelddadige manier tegen elkaar opnemen. De Britse regering heeft het over "indiscriminate attacks" zodat er weldegelijk sprake is van blindelings geweld in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit deze bron blijkt ook dat het geweld onverwacht op eender welke plaats kan opduiken in Nigeria zodat het risico om het slachtoffer te worden van dit geweld hoog ligt. Het is de Nigeriaanse bevolking zelf die vooral wordt gevisieerd. Als terugkeerde uit Europa dient er in hoofde van de verzoekende partij – die al meer dan vijf jaar in Europa woont – net als in hoofde van Britten met Nigeriaanse roots een verhoogd risico het slachtoffer te worden van ontvoering (met verkoop aan terroristische groeperingen) in de hoop tot het verkrijgen van een rantsoen te worden weerhouden op grond van de gepercipieerde rijkdom en het Westen dat door deze groeperingen wordt gevisieerd.

24. Er hoort daarom gezien de terugkeer van een jongeman verderzet een objectief element te worden weerhouden waaruit het risico tot persoonlijke vervolging blijkt vanwege de terroristische en criminele groeperingen die over het hele land operationeel zijn (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet). Minstens dient men hieruit te besluiten tot een risico het slachtoffer te worden van ernstige schade of nog een verhoogd risico om het slachtoffer te zijn van het blindelings geweld (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

25. Zo leest men:

[citaat <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/nigeria/safety-and-security>]

26. Uit alle voorgaande elementen blijkt dus dat het CGVS haar onderzoek niet naar behoren heeft uitgevoerd, noch haar beslissing draagkrachtig in feite en in rechte heeft gemotiveerd. Dit vormt dusdanig een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de plicht om rekening te houden met alle elementen, evenals aan artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

27. Het CGVS heeft namelijk over het verzoek tot internationale bescherming geoordeeld op grond van een COI-focus van 2021 terwijl de veiligheidssituatie naderhand zwaar is afgetakeld.

1. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst in samenhang met het profiel van de verzoekende partij tegen artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet in.

2. De verzoekende partij komt in aanmerking voor de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet), minstens voor de subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

3. Ondergeschikt hoort de bestreden beslissing te worden vernietigd en het dossier te worden teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Gelet hierop treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vervolging vreest door Eze Emma St. George Eke, de koning van uw vader zijn gemeenschap Umueze Amauburu/Ubomiri die u verantwoordelijk houdt voor de dood van zijn zoon.

Het is echter zo dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met Eze Emma St. George Eke, de koning van uw vader zijn gemeenschap Umueze Amauburu/Ubomiri.

Zo bleken uw verklaringen betreffende uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri, de plaats waar de oorsprong van uw problemen ligt, allerminst overtuigend.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Nigeria in Benin City had gewoond, maar dat u na uw lagere school ook af en toe naar uw vader in Ebu state ging om uw vader te zien. Na enkele maanden keerde u altijd terug naar Benin (verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS vertelde u initieel dat u na uw lagere school naar het gebied van uw vader verhuisde om daar uw job te doen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Gevraagd hoe oud u ongeveer was, stelde u dat u 12 of 13 jaar oud was (NPO, p. 9). Niet veel later tijdens het onderhoud werd u echter gevraagd wanneer u precies in Umueze woonde, waarop u plots stelde dat u daar was van 2011 tot 2016 – toen u reeds 19 jaar oud was dus (NPO, p. 9). Het feit dat u niet eens op eenduidige wijze kon zeggen in welke periode u precies in Umueze Amauburu/Ubomiri verbleef, roept dan ook meteen vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verblijf daar. De geloofwaardigheid van uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri wordt verder ondermijnd door het feit dat u eigenlijk niet kon weergeven wat de naam van de gemeenschap van uw vader was of waar deze precies lag. Zo werd u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat de naam van de gemeenschap was. U antwoordde initieel “Umeze Amogo. Ubomiri” (NPO, p. 7). De dossierbehandelaar vroeg u om het neer te schrijven, waarop u stelde dat u dit niet kon. Gevraagd om het te spellen antwoordde u: “ubu... u-mo-be iets. iets als dit” (NPO, p. 9) om vervolgens “Yubor” neer te schrijven (zie administratief dossier). U wees de dossierbehandelaar er vervolgens op dat als hij zou kijken op het document dat u hem eerder tijdens het onderhoud had gegeven, dat hij ook de gemeenschap zou kunnen zien. U voegde hieraan toe dat het al lang geleden was en dat veel dingen reeds van uw geest waren verdwenen (NPO, p. 7). Deze uitleg waarom u de naam niet kon neerschrijven en verwees naar de documenten die u voorlegde – namelijk omdat het al lang geleden was – kan niet als afdoende verklaring worden aangenomen. Op zich is het al zeer frappant dat u niet op spontane wijze de naam van de gemeenschap zou kunnen verschaffen waar u – afhankelijk van uw verklaringen – 5 tot 10 jaar woonde. Gezien de oorsprong van uw problemen hier bovendien liggen en deze plaats dus een essentieel element is binnen uw asielaanspraak mag er op zijn minst verwacht worden dat u de naam ervan zou kunnen spellen of neerschrijven. Het feit dat dit niet het geval was en dat u hiervoor moest verwijzen naar de documenten die u neerlegde - waar er overigens twee verschillende schrijfwijzen worden gegeven voor de gemeenschap - ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri. In deze context wordt bovendien opgemerkt dat u niet kon verduidelijken waar deze gemeenschap nu eigenlijk lag. Zoals eerder vermeld noemde u het bij de DVZ nog Ebu State (zie boven). Wanneer de dossierbehandelaar u tijdens het persoonlijke onderhoud echter vroeg waar deze gemeenschap precies lag, antwoordde u dat het in Owerri, een stad lag. Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg in welke staat het lag, antwoordde u nietszeggend: “amobo, umeze amobo, LGA, gemeenschap” (NPO, p. 9). Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg in welke staat de gemeenschap lag en nu zelf voorbeelden aanreikte zoals Lagos State, Edo State, Rivers state, ontweek u de vraag en stelde u dat het gewoon een gemeenschap is (NPO, p. 9). Nogmaals gevraagd in welke staat deze gemeenschap lag, antwoordde u dat de staat Owerri was. De dossierbehandelaar wees u er op dat Owerri - zoals Benin City in Edo state - een stad in een bepaalde staat is, waarop u stelde dat Owerri een local government en een staat op zichzelf was. Het is maar wanneer de dossierbehandelaar zelf vroeg of u Imo State kende – waar Owerri ligt – dat u stelde dat u daar vandaan kwam (NPO, p. 9). Later werd bovendien nogmaals gevraagd in welke local government area (=LGA) uw gemeenschap lag en u stelde dat het in Owerri LGA lag, terwijl het eigenlijk in Mbaitoli LGA ligt (zie administratief dossier). Het feit dat u, ondanks duidelijke voorbeelden en vragen van de dossierbehandelaar, niet spontaan kon aangeven in welke staat Umueze Amauburu/Ubomiri lag, noch dat u correct kon aangeven in welke LGA de gemeenschap lag, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri

dan ook nog verder. Dit frappeert bovendien des te meer gezien u in uw handgeschreven "application for withdrawal" die u voorlegde wel in staat bleek om zowel LGA als staat correct aan te geven. Er kan immers niet worden ingezien waarom u voorheen wel op de hoogte was van de administratieve indeling van uw gemeenschap, maar nu plots niet meer.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Umueze Amauburu/Ubomiri, wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u in Umueze Amauburu/Ubomiri zou gekend hebben met de koning Eze Emma St. George Eke bij voorbaat op fundamentele wijze ondermijnd. Immers kan er geen sprake zijn van deze problemen met de koning indien u niet in zijn gemeenschap verbleef.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien verder ondermijnd door uw gebrek aan kennis over de twee protagonisten binnen uw asielrelaas.

Immers wist u noch de naam van de zoon van de koning - wiens dood aan de basis lag van uw vervolging - noch de naam van de koning zelf - uw primaire vervolger.

Zo werd u verschillende keren tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat de naam van de zoon van de koning was, waarop u antwoordde dat u zijn naam was vergeten en dat u het zich niet kon herinneren omdat het al lang geleden was (NPO, pp. 8, 15, 21). Deze verklaring blijkt echter niet overtuigend. Immers, gezien de immense impact van de dood van deze zoon van de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri op uw leven - namelijk als directe aanleiding voor uw vervolging door diezelfde koning, de dood van uw vader, uw vlucht uit én uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria - mag er op zijn minst verwacht worden dat u zijn naam zou kunnen geven. Het feit dat u dit niet kon ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook bij voorbaat op fundamentele wijze.

Bovendien bleek u ook niet in staat om de naam van de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri te geven. Zo werd dit u gevraagd tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS en antwoordde u vaagweg: "de naam van de koning is Eke iets" (NPO, p. 7). Gevraagd om het neer te schrijven stelde u dat u dit niet kon, maar verklaarde u dat zijn naam op het document stond dat u eerder tijdens het onderhoud neerlegde. De dossierbehandelaar volhardde en vroeg verdere info over de koning zijn naam, waarop u stelde dat het ging om "his royal Highness Eze Eke (NPO, p. 7)". Wanneer u later tijdens het onderhoud nogmaals werd gevraagd wat de naam van de koning was, stelde u dat u de naam vergeten was, maar dat het wel op de documenten zou moeten staan die u neerlegde. Er mag nochtans verwacht worden dat u in staat zou zijn om spontaan de naam te noemen van uw primaire vervolger - die bovendien de koning van de gemeenschap was waar u sinds 2011 tot 2016 woonde. Het feit dat u hiervoor steeds naar een document moest verwijzen, lijkt dan ook aan te geven dat u eigenlijk niet wist wie uw vervolger was. Temeer gezien de koning in geen van de documenten die u voorlegde wordt vermeld. Toen de dossierbehandelaar u er op wees dat de naam niet op het dossier stond, antwoordde u dat zijn naam op het document stond. U volhardde en stelde dat dit er wel zou moeten staan (NPO, p. 16). Toen u vervolgens door de dossierbehandelaar werd gevraagd wie Emma St. George was - wat volgens informatie waarover het CGVS beschikt, de traditionele heerser van Ubomiri zou moeten zijn (zie administratief dossier) - antwoordde u eerst vragend, om dan gissend te stellen dat dit misschien de koning zijn naam was (NPO, p. 18). Uit bovenstaande mag het dan ook duidelijk zijn dat u niet wist wie nu eigenlijk de man was die u wilde vervolgen - nochtans wel de koning van de gemeenschap van uw vader waar u 5 tot 10 jaar lang verbleef. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook nog verder.

Het feit dat u de namen van de twee protagonisten in uw asielrelaas - de zoon van de koning wiens dood aan de basis lag van uw vervolging en koning zelf die uw primaire vervolger was/is - niet eens kende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze."

In zoverre verzoeker zijn incoherente overtuigingen tracht te verschonen door te wijzen op de traumatische aard van de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, benadrukt de Raad dat verzoeker geen bewijs heeft bijgebracht van enige psychologische problemen in zijn hoofde die zijn cognitieve geheugen zouden aantasten in die mate dat dit hem zou verhinderen om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar de traumatische ervaringen in zijn hoofde, die niet verder worden toegelicht, aldus niet aan dat van hem geen consistente en coherente verklaringen kunnen worden verwacht over de kernelementen van zijn relaas. De Raad wijst er verder op dat verzoeker geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing door louter te stellen dat het nuttig kan zijn om een psychologische evaluatie uit te voeren om de emotionele en psychologische impact van de traumatische gebeurtenissen op de verzoeker vast te stellen. De bewijslast inzake de

gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet betekent dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit een andere culturele achtergrond waarin verschillende gedragsnormen en reacties op bepaalde situaties kunnen gelden. De Raad is echter van oordeel dat verzoeker hiermee geen afbreuk kan doen aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“Verder wordt nog gewezen op het feit dat het gedrag dat u tentoonspreidde compleet onverenigbaar bleek met wat er verwacht kan worden van iemand in uw situatie.*

Immers kan verwacht worden van iemand die verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van de zoon van de koning van zijn gemeenschap en omwille van deze reden zal vervolgd worden door diezelfde koning, dat deze poogt deze situatie te ontvluchten wanneer deze hier de mogelijkheid toe heeft. U ging echter – nota bene nadat u ternauwernood was kunnen ontsnappen van de koning die u had gevangengenomen en zou vermoorden – gewoonweg terug naar het huis van uw vader in Umueze Amauburu/Ubomiri en bleef daar overnachten, ondanks het feit dat u wist dat ze u zochten (NPO, p. 6) en dat u een onderkomen had in Benin City bij uw moeder. Er kan niet worden ingezien waarom u niet meteen naar het huis van uw moeder in Benin City reisde – zeker gezien u tijdens het onderhoud bovendien expliciet verklaarde dat de koning uw moeder niet kende en haar niet kon traceren (NPO, p. 22). Het feit dat u zich nog een nacht verstopte bij uw vader, mag dan ook op zijn minst frappant genoemd worden en geeft een gebrek aan urgentie weer. Nog verbazender is echter het feit dat u besloot om persoonlijk terug te keren naar Umueze Amauburu/Ubomiri (NPO, p. 20). Immers indien u daadwerkelijk reeds was opgesloten door de koning van dit gebied omdat hij u verantwoordelijk hield voor de dood van zijn zoon en hij u omwille van deze reden wilde vermoorden én u bovendien met uw eigen ogen had gezien wat er gebeurde met uw vader, kan er niet worden ingezien waarom u persoonlijk naar uw vader zijn huis in Umueze Amauburu/ Ubomiri terugkeerde op zoek naar uw vader. Het feit dat u het risico nam om naar uw vader zijn huis terug te keren in de gemeenschap waar uw leven in gevaar was om uw vader te zoeken - ondanks het feit dat u met eigen ogen had gezien dat uw vader werd geslagen en meegenomen - is compleet onverenigbaar met de door u beweerde vrees voor vervolging door de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri. Temeer gezien u in de buurt van Umueze Amauburu/Ubomiri bleef om aangifte te doen bij de politie, het lijk van uw vader uit het mortuarium te halen en hem te begraven (NPO, pp. 6-8). Het gebrek aan urgentie dat u vertoonde door pas uit Umueze Amauburu/ Ubomiri te vertrekken op de dag van de begrafenis van uw vader - nadat de beste vriend van uw vader u had gewaarschuwd (NPO, p. 20)– valt eveneens op geen enkele manier te verenigen met de door uw beweerde vrees voor vervolging door de koning van Umueze Amauburu/Ubomiri.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat uw verklaringen over het gedrag dat u tentoonspreidde – het feit dat u niet meteen wegvluchtte uit Umueze Amauburu/Ubomiri nadat u wist te ontsnappen van koning Eze Emma St. George Eke, het feit dat u nog terugkeerde naar Umueze Amauburu/Ubomiri en het gebrek aan urgentie die u vertoonde om hier weer te vertrekken – de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit halen.”

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker bijgebrachte informatie ligt immers in de lijn van deze opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP